ORDONANȚA CURȚII (Camera a cincea)

2 iulie 2026 *

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Cooperarea judiciară în materie penală – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale și al executării unor pedepse privative de libertate – Articolul 6 alineatul (1) – Autoritatea judiciară emitentă – Articolul 8 alineatul (1) litera (c) – Emiterea de către Ministerul Public a unui mandat european de arestare pe baza unui mandat național de arestare emis de un judecător – Inexistența unui control jurisdicțional al emiterii mandatului european de arestare – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Protecție jurisdicțională efectivă”

În cauza C-446/26 PPU [Blerens] [i],

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 6 mai 2026, primită de Curte la 6 mai 2026, în procedura referitoare la executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

RI,

cu participarea:

Openbaar Ministerie,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii J. Passer, E. Regan (raportor), D. Gratsias și B. Smulders, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere cererea instanței de trimitere din 6 mai 2026, primită de Curte în aceeași zi, de judecare a trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență, conform articolului 107 din Regulamentul de procedură al Curții,

având în vedere decizia din 21 mai 2026 a Camerei a cincea de admitere a acestei cereri,

* Limba de procedură: neerlandeza.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri penale referitoare la executarea, în Țările de Jos, a unui mandat european de arestare emis de autoritatea elenă competentă împotriva lui RI, resortisant grec care locuiește pe teritoriul acestui stat membru, în scopul efectuării urmăririi penale și al executării mai multor pedepse privative de libertate.

Cadrul juridic

3 Articolul 1 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede, la alineatul (3), următoarele:

„Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [TUE].”

4 Articolul 6 din această decizie-cadru, intitulat „Stabilirea autorităților judiciare competente”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.”

5 Articolul 8 din decizia-cadru menționată, intitulat „Conținutul și forma mandatului european de arestare”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

[…]

(c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;

[…]”

6 Articolul 15 din aceeași decizie-cadru, intitulat „Decizia de predare”, prevede, la alineatul (2), următoarele:

„În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3-5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.”

7 Articolul 26 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Computarea detenției executate în statul membru de executare”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Statul membru emitent compută din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.”

Procedura principală și întrebarea preliminară

8 La 29 aprilie 2025, Parchetul de pe lângă Efeteio Thessalonikis (Curtea de Apel din Salonic, Grecia) (denumit în continuare „Ministerul Public elen”) a emis împotriva lui RI un mandat european de arestare în scopul, pe de o parte, al efectuării urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunilor de lovire și alte violențe în cadrul gospodăriei în mod repetat și lovire și alte violențe, infracțiuni pasibile în Grecia de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de zece ani și, respectiv, de doi ani, precum și, pe de altă parte, al executării a patru pedepse privative de libertate cu o durată de cinci ani, de doi ani, de un an și, respectiv, de patru luni.

9 În măsura în care a fost emis în scopul efectuării urmăririi penale, acest mandat european de arestare se întemeiază pe un mandat național de arestare care a fost emis la 29 mai 2018 de judecătorul de instrucție din cadrul Protodikeio Katerinis (Tribunalul de Primă Instanță din Katerini, Grecia), astfel cum a fost completat prin ordonanța dată la 22 octombrie 2018 de acest judecător și menținut în vigoare în temeiul Decretului nr. 26/2019 al Consiliului pentru infracțiuni minore din Katerini.

10 La 30 octombrie 2025, procurorul de pe lângă rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos) a sesizat această instanță, care este instanța de trimitere, cu o cerere de executare a mandatului european de arestare menționat. RI a fost plasat în detenție, în temeiul acestuia, în vederea predării sale statului membru emitent.

11 Într-o hotărâre interlocutorie din 24 martie 2026, instanța menționată a apreciat că predarea lui RI trebuia refuzată pentru trei dintre cele patru condamnări pe care se întemeiază mandatul european de arestare, dar că, în schimb, ea nu vedea, în acest stadiu, niciun motiv pentru a refuza integral predarea sa, independent de aspectul dacă decizia Ministerului Public elen de a emite un mandat european de arestare, în măsura în care acesta vizează efectuarea urmăririi penale, putea face obiectul unei căi de atac jurisdicționale care să îndeplinească pe deplin condițiile inerente unei protecții jurisdicționale efective.

12 Cu privire la acest din urmă aspect, instanța de trimitere a adresat Ministerului Public elen, în calitate de autoritate judiciară emitentă, o serie de întrebări prin care se urmărea să se stabilească printre altele, pe de o parte, dacă, la momentul emiterii mandatului național de arestare sau la o dată ulterioară, condițiile necesare emiterii acestui mandat european de arestare pentru partea referitoare la efectuarea urmăririi penale și în special caracterul său proporțional au fost de asemenea examinate de o instanță din statul membru emitent și, pe de altă parte, în cazul unui răspuns negativ, dacă este posibil să se verifice acest caracter proporțional de către o astfel de instanță înainte de predarea efectivă a persoanei solicitate.

13 Printr-o scrisoare din 21 ianuarie 2026, Ministerul Public elen a răspuns la această din urmă întrebare, în primul rând, că autoritatea judiciară abilitată să emită un mandat european de arestare este procurorul de pe lângă curtea de apel competentă, care se pronunță cu privire la respectarea condițiilor de emitere a acestui mandat ținând seama de principiul proporționalității, în al doilea rând, că judecătorul elen, și anume judecătorul de instrucție, apreciază dacă condițiile de emitere a mandatului național de arestare sunt îndeplinite ținând seama de principiul proporționalității și, în al treilea rând, că principiul proporționalității este un principiu general admis și consacrat de Constituția Republicii Elene, care se aplică tuturor etapelor procedurii penale și care a fost luat în considerare în prezenta cauză, atât la momentul emiterii mandatului național de arestare de către judecătorul de instrucție, cât și la momentul emiterii mandatului european de arestare.

14 După ce a subliniat că, independent de faptul că mandatul european de arestare în discuție în litigiul principal vizează și executarea unor pedepse privative de libertate, prezenta cauză este comparabilă cu cauza pendinte C-722/25, Wertergen, instanța de trimitere, reiterând motivele care figurează în cererea de decizie preliminară care a condus la această din urmă cauză, constată, pe baza informațiilor furnizate de autoritatea judiciară emitentă, că, în statul membru emitent, decizia unui procuror de a emite un mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale nu poate face obiectul, înainte de predarea persoanei căutate, al unui control exercitat de o instanță. Pe de altă parte, aceste informații nu i-ar permite acestei instanțe să stabilească nici dacă, atunci când emite un mandat național de arestare, instanța competentă din statul membru emitent a exercitat sau poate exercita un control asupra condițiilor necesare pentru emiterea unui mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale, printre altele cu privire la caracterul său proporțional, nici dacă decizia de a emite un mandat național de arestare este susceptibilă, înainte de predarea persoanei căutate, să facă obiectul unui control exercitat de o instanță. Ar fi lipsit de relevanță în această privință faptul că, având în vedere natura lor și sancțiunea pe care o pot atrage, faptele de care această persoană este suspectată în Grecia constituie infracțiuni grave și că persoana menționată are reședința în afara teritoriului elen.

15 Prin urmare, există, potrivit instanței de trimitere, o îndoială cu privire la aspectul dacă, înainte de predarea sa statului membru emitent, persoana căutată poate beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă, fie la nivelul mandatului european de arestare, fie la nivelul deciziei judiciare naționale, pe care se grefează acesta din urmă, și anume emiterea mandatului național de arestare.

16 În această privință, instanța menționată amintește că, la punctele 47 și 48 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), Curtea a statuat că persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale trebuie să poată

beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă înainte de predarea sa către statul membru emitent la unul dintre cele două niveluri de protecție impuse, și anume fie în privința mandatului european de arestare, fie în privința deciziei judiciare pe care se grefează acest mandat.

17 Desigur, acea hotărâre ar privi o situație diferită de cea în discuție în litigiul principal, întrucât, în cauza aflată la originea hotărârii menționate, un procuror emisese atât mandatul european de arestare, cât și mandatul național de arestare.

18 Cu toate acestea, instanța de trimitere nu este convinsă că din această diferență rezultă că, în prezenta cauză, cerința unei protecții jurisdicționale efective înainte de predarea persoanei căutate nu s-ar aplica la unul dintre aceste două niveluri. Astfel, Curtea ar fi consacrat această cerință în jurisprudența sa anterioară referitoare la cele două niveluri de protecție, printre altele în Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), la care se referă la punctele 43-47 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187). Or, precum în speță, în cauza în care s-a pronunțat prima dintre aceste hotărâri, un procuror emisese mandatul european de arestare, în timp ce un judecător emisese mandatul național de arestare. Prin urmare, ar fi puțin probabil ca cerința unei protecții jurisdicționale efective enunțată în această din urmă hotărâre să nu se aplice într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal.

19 Această instanță subliniază că, într-o cauză similară anterioară privind executarea unui mandat european de arestare emis de un procuror de pe lângă o curte de apel elenă, ea a considerat că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă garantat la articolul 47 din cartă nu era încălcat, din moment ce, înainte de predarea persoanei căutate, mandatul național de arestare a fost emis de un judecător, iar după predarea acestei persoane legalitatea mandatului european de arestare trebuia, dacă era cazul, în temeiul jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctele 72 și 73), să poată fi examinată cu titlu incident de instanța penală competentă să se pronunțe cu privire la faptele aflate la originea acestui mandat.

20 Instanța de trimitere se întreabă însă dacă un astfel de raționament este încă valabil, iar aceasta pentru două motive.

21 Pe de o parte, acest raționament ar presupune că, în ipoteza în care mandatul european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale a fost emis de un procuror, condiția legată de cerința unei protecții jurisdicționale efective este deja îndeplinită la nivelul deciziei judiciare naționale dacă mandatul de arestare național a fost emis de un judecător. Or, din cuprinsul punctelor 50-53 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), ar rezulta că această simplă împrejurare nu este suficientă, în măsura în care, dacă mandatul european de arestare a fost emis de un procuror, instanța trebuie, atunci când emite mandatul național de arestare și, așadar, înainte de predare, să fi avut posibilitatea de a controla condițiile de emitere a mandatului european de arestare, printre care caracterul său proporțional.

22 Pe de altă parte, raționamentul menționat ar presupune ca un control jurisdicțional privind condițiile de emitere a unui mandat european de arestare, printre care caracterul său proporțional, exercitat de o instanță în statul membru emitent după predarea persoanei căutate acestui stat membru să îndeplinească, precum în cazul vizat de Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), cerința unei protecții jurisdicționale efective. Or, din cuprinsul punctelor 54-57 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187),

ar rezulta că simpla posibilitate de a supune, după predarea persoanei căutate, legalitatea deciziei unui procuror de a emite un mandat european de arestare unui control jurisdicțional nu îndeplinește o asemenea cerință.

23 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să sesizeze Curtea cu următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru [2002/584], citit în lumina articolului 47 din [cartă], trebuie interpretat în sensul că nu sunt îndeplinite cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale – precum și în scopul executării unor pedepse privative de libertate – în cazul în care:

– mandatul european de arestare a fost emis de un procuror – care poate fi considerat «autoritate judiciară emitentă» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru respectivă, dar – a cărui decizie de emitere a acelui mandat european de arestare nu este susceptibilă să fie supusă unui control judiciar în statul membru emitent înainte de predarea persoanei căutate, în timp ce

– mandatul european de arestare în cauză – în măsura în care privește urmărirea penală – se întemeiază pe un mandat național de arestare emis de un judecător care, în cadrul emiterii acestui mandat național, nu a verificat condițiile pentru emiterea unui mandat european de arestare și în special caracterul său proporțional și a cărui decizie nu poate face obiectul unui astfel de control jurisdicțional în statul membru emitent înainte de predarea persoanei căutate?”

Cu privire la cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență

24 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții.

25 În susținerea acestei cereri, instanța de trimitere a arătat că întrebarea preliminară se referă la un domeniu prevăzut în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE și că persoana căutată se află în detenție în vederea predării sale statului membru emitent. Decizia cu privire la această predare nu ar putea fi luată fără răspunsul Curții la întrebarea adresată, iar rapiditatea acestuia ar avea, așadar, o incidență directă și determinantă asupra duratei acestei detenții.

26 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că trimiterea preliminară privește, printre altele, interpretarea articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere este susceptibilă să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.

27 În ceea ce privește, în al doilea rând, condiția privind urgența, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că această condiție este îndeplinită când persoana în cauză în litigiul principal este, la data introducerii cererii de decizie preliminară, privată de libertate, iar menținerea sa în detenție depinde de decizia Curții, precizându-se că situația acestei persoane trebuie apreciată astfel cum

se prezintă la data examinării cererii de aplicare a procedurii preliminare de urgență (a se vedea printre altele Hotărârea din 23 aprilie 2026, Casotta, C-24/26 PPU, EU:C:2026:333, punctul 55 și jurisprudența citată).

28 În speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că RI este privat de libertate de la 27 octombrie 2025 în vederea predării sale autorităților elene competente și că el se află în această situație la data examinării cererii prin care se solicită judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență, instanța de trimitere precizând, pe de altă parte, în decizia de trimitere că această cerere are ca efect prelungirea cu 60 de zile a detenției lui RI în vederea predării sale statului membru emitent.

29 Or, întrebarea adresată de această instanță urmărește în esență să îi permită să determine, în calitate de autoritate judiciară de executare, dacă dispozițiile dreptului Uniunii la care se referă această întrebare justifică refuzul ei de executare a unui mandat european de arestare, în măsura în care a fost emis în scopul efectuării urmăririi penale, pentru motivul că acesta nu ar îndeplini cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze persoana căutată.

30 Un răspuns afirmativ al Curții ar trebui să conducă, în principiu, la eliberarea lui RI, din moment ce predarea sa în scopul efectuării urmăririi penale în statul membru emitent ar trebui refuzată, iar detenția sa a fost prelungită exclusiv în scopul de a solicita prezenta procedură preliminară.

31 Desigur, în speță, mandatul european de arestare a fost emis și în scopul executării a patru pedepse privative de libertate întemeiate pe hotărâri executorii pronunțate în statul membru emitent, instanța de trimitere neavând îndoieli cu privire la predarea lui RI în scopul executării uneia dintre aceste pedepse.

32 Or, în temeiul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, statul membru emitent trebuie să compute din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată pe teritoriul său, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate, orice perioadă de detenție care rezultă din executarea unui mandat european de arestare.

33 În această măsură, refuzul predării unei persoane deținute în scopul executării unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, care face de asemenea obiectul unui astfel de mandat emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate, nu conduce în mod necesar la eliberarea sa.

34 Aceasta este situația atunci când durata pedepsei privative de libertate care trebuie executată în statul membru emitent este suficient de lungă pentru a putea absorbi durata detenției suferite în statul membru de executare.

35 Or, în speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că, în cazul predării lui RI statului membru emitent, acesta este pasibil de o pedeapsă privativă de libertate minimă cu o durată de patru luni.

36 Prin urmare, întrucât durata detenției suferite de RI în Țările de Jos o depășește deja pe cea a acestei pedepse, trebuie să se considere că este îndeplinită condiția legată de urgență, menținerea în detenție a lui RI în acest stat membru depinzând de decizia Curții.

37 În aceste condiții, în temeiul articolului 108 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, trebuie admisă cererea instanței de trimitere de judecare a prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

38 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când răspunsul la o astfel de întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.

39 Se impune să se facă aplicarea acestei dispoziții în cadrul prezentei trimiteri preliminare

40 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că, atunci când un mandat european de arestare a fost emis de un procuror care constituie o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, în scopul efectuării urmăririi penale, precum și al executării unor pedepse privative de libertate, cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze persoana căutată sunt respectate chiar dacă, pe de o parte, decizia acestui procuror de a emite acest mandat european de arestare nu este susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale în statul membru emitent înainte de predarea acestei persoane și, pe de altă parte, mandatul european de arestare menționat se întemeiază, în măsura în care vizează efectuarea urmăririi penale, pe un mandat național de arestare emis de o instanță care nu a procedat la un control al condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, și a cărui decizie nu este, nici ea, susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac înainte de această predare.

41 Trebuie amintit de la bun început că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au o importanță fundamentală în dreptul Uniunii, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare. Mai concret, principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre aceste state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acesta (Hotărârea din 29 iulie 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, punctul 36 și jurisprudența citată).

42 Cu toate acestea, eficacitatea și buna funcționare a sistemului simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, instituit prin Decizia-cadru 2002/584, se întemeiază pe respectarea anumitor cerințe stabilite în această decizie-cadru al căror conținut a fost clarificat prin jurisprudența Curții (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 36, precum și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 40).

43 În primul rând, potrivit articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, „autoritatea judiciară emitentă” este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

44 Potrivit jurisprudenței, această noțiune este susceptibilă să înglobeze autoritățile unui stat membru care, fără a fi în mod necesar judecători sau instanțe, participă la administrarea justiției penale a acestui stat membru și acționează în mod independent în exercitarea funcțiilor inerente emiterii unui mandat european de arestare, independența menționată impunând să existe norme statutare și organizatorice de natură să garanteze că autoritatea judiciară emitentă nu este expusă, în cadrul adoptării unei decizii de emitere a unui asemenea mandat de arestare, vreunui risc de a fi supusă, printre altele, unei instrucțiuni individuale din partea puterii executive [Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours), C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctul 52, precum și jurisprudența citată].

45 În speță, participarea la administrarea justiției penale în cadrul Republicii Elene a membrilor Ministerului Public al acestui stat membru nu este contestată. Acest minister public intră astfel în sfera noțiunii de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

46 În al doilea rând, potrivit articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, mandatul european de arestare trebuie să cuprindă indicarea existenței „unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect”.

47 Reiese din jurisprudență că respectarea acestei cerințe are o importanță deosebită, întrucât presupune că, atunci când mandatul european este emis în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate pentru efectuarea urmăririi penale, această persoană a beneficiat deja, într-o primă etapă a procedurii, de garanțiile procedurale și de drepturile fundamentale a căror protecție trebuie să fie asigurată de autoritatea judiciară a statului membru emitent potrivit dreptului național aplicabil, printre altele în vederea adoptării unui mandat de arestare național (Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 55).

48 Din moment ce articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584 cuprinde o cerință de legalitate a cărei respectare constituie o condiție pentru validitatea mandatului european de arestare, nerespectarea acestei cerințe trebuie, în principiu, să determine autoritatea judiciară de executare să nu dea curs acestui mandat de arestare (Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 64).

49 Sistemul mandatului european de arestare cuprinde astfel, în temeiul cerinței prevăzute la acest articol 8 alineatul (1) litera (c), o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată, având în vedere că, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale cum este un mandat național de arestare, se adaugă protecția care trebuie să fie asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare, care poate interveni, dacă este cazul, în termene scurte după adoptarea respectivei decizii judiciare naționale (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 42 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 44).

50 Această protecție presupune, în ceea ce privește o măsură cum este emiterea unui mandat european de arestare, care este de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, să fie adoptată, cel puțin la unul dintre cele două niveluri ale protecției menționate, o decizie care să îndeplinească cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 63 și jurisprudența citată).

51 Rezultă că, atunci când legislația statului membru emitent atribuie competența de emitere a unui mandat european de arestare unei autorități care, deși participă la administrarea justiției în acest stat membru, nu este un judecător sau o instanță, decizia judiciară națională, cum este un mandat național de arestare, pe care se grefează mandatul european de arestare trebuie, la rândul său, să îndeplinească asemenea cerințe (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 44 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 46).

52 Îndeplinirea acestor cerințe permite astfel să se garanteze autorității judiciare de executare că decizia de emitere a unui mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale se întemeiază pe o procedură națională supusă unui control jurisdicțional și că persoana care a făcut obiectul acestui mandat național de arestare a beneficiat de toate garanțiile proprii adoptării acestui tip de decizii, printre care cele rezultate din drepturile fundamentale și din principiile juridice fundamentale prevăzute la articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 45 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 47).

53 În plus, al doilea nivel de protecție a drepturilor persoanei în cauză presupune că „autoritatea judiciară emitentă", în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, controlează respectarea condițiilor necesare pentru emiterea unui mandat european de arestare și examinează în mod obiectiv, ținând seama de toate elementele incriminatoare și dezincriminatoare și fără a fi expusă riscului de a fi supusă unor instrucțiuni din exterior, printre altele din partea puterii executive, dacă emiterea respectivă are un caracter proporțional [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 71 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 64 și jurisprudența citată].

54 Astfel, „autoritatea judiciară emitentă", prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, și anume entitatea care, *in fine*, ia decizia de emitere a mandatului european de arestare, este cea căreia îi incumbă misiunea de a asigura acest al doilea nivel de protecție, chiar și atunci când acest mandat european de arestare se întemeiază pe o decizie națională luată de un judecător sau de o instanță [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 72].

55 De altfel, atunci când dreptul statului membru emitent atribuie competența de emitere a unui mandat european de arestare unei autorități care, deși participă la administrarea justiției din acest stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, decizia de emitere a unui astfel de mandat european de arestare și în special caracterul proporțional al unei astfel de decizii trebuie să poată fi supuse în respectivul stat membru unei căi de atac jurisdicționale care îndeplinește pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 46 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 48).

56 O asemenea cale de atac jurisdicțională împotriva deciziei de a emite un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale, adoptată de o autoritate care, deși participă la administrarea justiției și beneficiază de independența necesară în raport cu puterea executivă, nu reprezintă o instanță judecătorească, urmărește să garanteze faptul că controlul jurisdicțional al

deciziei amintite și al condițiilor necesare pentru emiterea acestui mandat, în special al caracterului său proporțional, respectă cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 66 și jurisprudența citată).

57 Prin urmare, revine statelor membre sarcina de a se asigura că ordinile lor juridice garantează în mod efectiv nivelul de protecție jurisdicțională impus prin Decizia-cadru 2002/584, astfel cum este interpretată de jurisprudența Curții, prin intermediul căilor de atac pe care le instituie și care pot fi diferite de la un sistem la altul (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 67 și jurisprudența citată).

58 În acest context, instituirea unui drept la o cale de atac distinctă împotriva deciziei de a emite un mandat european de arestare luate de o altă autoritate judiciară decât o instanță judecătorească constituie doar o posibilitate în această privință (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 68 și jurisprudența citată).

59 Astfel, prezența în ordinea juridică națională a unor norme procedurale în temeiul cărora condițiile de emitere a unui mandat european de arestare, printre care caracterul său proporțional, pot face obiectul unui control jurisdicțional în statul membru emitent, înainte de adoptarea sa ori concomitent cu aceasta, dar și ulterior, îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 69 și jurisprudența citată).

60 Din această jurisprudență rezultă că, atunci când un mandat european de arestare a fost emis în scopul efectuării urmăririi penale de un procuror care constituie o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, care se grefează pe un mandat național de arestare care a fost emis de o instanță, respectarea ansamblului cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective consacrate la articolul 47 din cartă presupune ca condițiile de emitere a mandatului european de arestare, în special caracterul său proporțional, să fie susceptibile de a face obiectul unui control jurisdicțional în statul membru emitent.

61 În această privință, Curtea a arătat deja că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, în sensul acestui articol 47, nu impune ca acest control jurisdicțional să poată fi exercitat înainte de predarea persoanei în cauză autorităților competente ale statului membru emitent [a se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctele 79 și 80, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 30 iunie 2022, Spetsializirana prokuratura (Informații privind decizia națională de arestare), C-105/21, EU:C:2022:511, punctul 44].

62 Desigur, astfel cum arată instanța de trimitere, în Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctele 47 și 48), și în Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 49), Curtea a statuat că persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale trebuie să poată beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă înainte de predarea sa către statul membru emitent, cel puțin la unul dintre cele două niveluri de protecție impuse de jurisprudența menționată, ceea ce presupune, prin urmare, ca un control jurisdicțional să poată fi exercitat fie în privința mandatului european de arestare, fie în privința deciziei judiciare pe care se grefează acest mandat, înainte de a se proceda la executarea acestuia din urmă.

63 Astfel, Curtea a declarat că articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul efectuării urmăririi penale nu sunt îndeplinite atunci când atât mandatul european de arestare, cât și decizia judiciară pe care se grefează acesta sunt emise de un procuror, care poate fi calificat drept „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, dar nu pot face obiectul unui control jurisdicțional în statul membru emitent înainte de predarea persoanei căutate de către statul membru de executare (Hotărârea din 10 martie 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punctul 60, și Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punctul 54).

64 Cu toate acestea, astfel cum reiese din cuprinsul punctului precedent, această din urmă cerință se impunea, în cauzele care au condus la acea hotărâre și la acea ordonanță, ca urmare a lipsei intervenției unui judecător la unul dintre cele două niveluri de protecție înainte de această predare, din moment ce atât mandatul național de arestare, cât și mandatul european de arestare fuseseră emise, în acele cauze, de un procuror care constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

65 Astfel, după cum Curtea a arătat în mod explicit la punctele 51-54 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), din Hotărârea din 12 decembrie 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours) (C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punctele 67-71), și din Hotărârea din 12 decembrie 2019, Openbaar Ministerie (Parchetul din Suedia) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punctele 46-53), rezultă că controlul jurisdicțional al caracterului proporțional al deciziei Ministerului Public de a emite un mandat european de arestare poate avea loc nu numai înainte, ci și după predarea persoanei căutate, atunci când există un ansamblu de dispoziții procedurale naționale care garantează intervenția unei instanțe încă din momentul emiterii mandatului național de arestare împotriva acestei persoane și, prin urmare, înainte de predarea sa, și aceasta cu atât mai mult atunci când această instanță efectuează, în plus, o apreciere a condițiilor necesare pentru emiterea unui mandat european de arestare, în special a caracterului său proporțional.

66 Astfel, cerința potrivit căreia controlul jurisdicțional al condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, trebuie să poată fi exercitat înainte de predarea persoanei căutate, care reiese din cuprinsul punctelor 47, 48 și 60 din Hotărârea din 10 martie 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), precum și din cuprinsul punctelor 49 și 54 din Ordonanța din 22 iunie 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509), se justifică, cu titlu de excepție, numai în împrejurări specifice precum cele în discuție în cauzele care au condus la acea hotărâre și la acea ordonanță, în care nici mandatul național de arestare, nici mandatul european de arestare nu fuseseră emise de un judecător. În schimb, atunci când unul sau altul dintre aceste mandate de arestare a fost emis de un judecător, acest control jurisdicțional poate, conform jurisprudenței amintite la punctele 59 și 61 din prezenta ordonanță, să aibă loc, dacă este cazul, după această predare.

67 În consecință, reiese din jurisprudența Curții că un regim național în care un mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale de un procuror care constituie o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, a cărui decizie nu poate face obiectul unei căi de atac jurisdicționale înainte de predarea persoanei

căutate se grefează pe un mandat național de arestare emis de o instanță care nu ar exercita controlul condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, este conform cu cerințele care decurg din articolul 47 din cartă cu condiția ca o cale de atac jurisdicțională privind condițiile de emitere a mandatului european de arestare să poată fi exercitată înainte sau după această predare.

68 În această ultimă privință, mai trebuie amintit că, în lipsa unor norme procedurale în statul membru emitent care să permită controlul de către o instanță al condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, Curtea a declarat în esență, la punctul 72 din Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), că dreptul Uniunii conferea unei instanțe din acest stat membru competența de a exercita un control incident al validității mandatului european de arestare.

69 În speță, din elementele care figurează în decizia de trimitere reiese că, potrivit indicațiilor furnizate de Ministerul Public elen ca răspuns la cererea instanței de trimitere, procurorul, în calitate de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, controlează respectarea condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, printre care caracterul său proporțional, și că instanța care a emis mandatul național de arestare pe care se întemeiază acest mandat european de arestare nu efectuează un astfel de control al mandatului european de arestare, ci verifică numai dacă mandatul național de arestare respectă condițiile de emitere a acestui mandat național, printre care caracterul său proporțional.

70 Potrivit aprecierii efectuate de instanța de trimitere, din aceste indicații se deduce că nici această instanță, nici vreo altă instanță națională nu controlează, înainte de predarea persoanei căutate, dacă condițiile de emitere a mandatului european de arestare sunt conforme cu principiul proporționalității.

71 În schimb, nu reiese cu claritate din decizia de trimitere dacă dreptul elen prevede existența unei căi de atac jurisdicționale după predarea persoanei căutate care să îi permită unei instanțe să efectueze controlul condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional.

72 Rezultă astfel că un asemenea regim nu ar fi conform cu cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective care decurge din articolul 47 din cartă decât cu condiția ca o asemenea cale de atac jurisdicțională să fie prevăzută în statul membru emitent, aspect pe care instanța de trimitere are sarcina să îl verifice, solicitând, dacă este cazul, autorității judiciare emitente, în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, să îi furnizeze de urgență orice informație suplimentară necesară.

73 Executarea mandatului european de arestare în discuție în litigiul principal, în măsura în care a fost emis în scopul efectuării urmăririi penale, nu ar trebui, așadar, să fie refuzată decât în cazul inexistenței acestei căi de atac.

74 Având în vedere considerațiile care precedă, se impune ca la întrebarea adresată să se răspundă că articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că, atunci când un mandat european de arestare a fost emis de un procuror care constituie o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, în scopul efectuării urmăririi penale, precum și al executării unor pedepse privative de libertate, cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze persoana căutată sunt respectate chiar dacă, pe de o parte, decizia acestui procuror

de a emite acest mandat european de arestare nu este susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale în statul membru emitent înainte de predarea acestei persoane și, pe de altă parte, mandatul european de arestare menționat se întemeiază, în măsura în care vizează efectuarea urmăririi penale, pe un mandat național de arestare emis de o instanță care nu a procedat la un control al condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, și a cărui decizie nu este, nici ea, susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac înainte de această predare, cu condiția ca, după predarea menționată, o cale de atac jurisdicțională care să garanteze controlul condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, să fie prevăzută în statul membru emitent.

Cu privire la cheltuielile de judecată

75 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) dispune:

Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

trebuie interpretat în sensul că,

atunci când un mandat european de arestare a fost emis de un procuror care constituie o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, în scopul efectuării urmăririi penale, precum și al executării unor pedepse privative de libertate, cerințele inerente protecției jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze persoana căutată sunt respectate chiar dacă, pe de o parte, decizia acestui procuror de a emite acest mandat european de arestare nu este susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale în statul membru emitent înainte de predarea acestei persoane și, pe de altă parte, mandatul european de arestare menționat se întemeiază, în măsura în care vizează efectuarea urmăririi penale, pe un mandat național de arestare emis de o instanță care nu a procedat la un control al condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, și a cărui decizie nu este, nici ea, susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac înainte de această predare, cu condiția ca, după predarea menționată, o cale de atac jurisdicțională care să garanteze controlul condițiilor de emitere a mandatului european de arestare, în special al caracterului său proporțional, să fie prevăzută în statul membru emitent.

Semnături